TESTVÉREK

a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet lapja

XVIII. évfolyam 10. szám 2008. október

Köszönet a „van”-ért

Ismét eljött a hálaadás ünnepe. Már a sokadik. Elgondolkodunk egy kicsit rajta: különös örökség baptista múltunkból – mondjuk - és felidézzük a régi idők gyülekezeteit, amikor szép hálaoltárt építettek földműves elődeink fáradságos munkájuk gyümölcséből. Mindent, amit a föld megtermett, szívük szerint odaraktak volna, de a legjavából hozhattak csupán, nem készíthettek az imaházból csűrt erre a vasárnapra. Eljöttek a szomszédos gyülekezetekből, jó volt találkozni, ünnepelni együtt, összeforrni a hálaadás örömében. Mindenért, egyedül Istennek mondani köszönetet.

Gyorsan letűntek a régi korok, gyökerestül megváltozott a világ, vele az életünk. Már nem a föld adja sokunknak a megélhetést. Annak gyümölcsei már nem termenek kezünk munkája nyomán, s régen nem ez adja családjainknak a megélhetést. Irodák, gyárak, termek mesterséges világában dolgozunk, tanulunk, hiszen ez az életterünk. Miért erőltetnénk egy olyan ünnepet, amit nem is értünk? Tényleg semmi kézzelfogható oka nem maradt már az Isten iránti hálaadásnak?

Nézzünk szét, mi az, amit nap, mint nap látunk, amit megszoktunk, mint a levegőt, a vizet, az ételt, a ruhát, az otthont, a családot, a munkahelyünket, iskolát, az eget fölöttünk, a napot, az esőt, kezünket, lábunkat, közösségünket, imáinkat, a hitet. Tudunk róluk, de ezek miatt nem dobban meg a szívünk.

A hiányt érezzük igazán! Ezt is meg kell szerezzük, abban sem maradhatunk le, valami, valaki még mindig kell, hogy teljes legyen az életünk – aztán csak pillanatnyi az örömünk s máris újabb vágy hajszol bennünket, időt se hagyva hálára, megelégedésre. A nagy, végső veszteségek közben döbbenünk meg, hogy mennyi mindenünk volt, de már nincsen semmink!

Hálaadás napján álljunk meg egy kicsit a hajszával, zárjuk el egy napra a hiányaink mohón telhetetlen áradatát, és kezdjük el számba venni, amink van. Emberek, dolgok, életutunk, hitünk, közösségünk, otthonunk, családunk. Van Istenünk. Az Egyedüli, a Mindenható, az Irgalmas.

Sík Sándor Istennek mondott sorai visszhangoznak bennem:

„Ó engedd, engedd csak azt mondanom,
Amivel lelkem színültig tele:
Az egyetlenegy boldog dadogást:
Hogy vagy, vagy, vagy, ó milyen nagyszerű!
Hogy énnekem vagy! milyen édes, édes!
Hogy Te vagy, nagy vagy, szép vagy, jó vagy, szent vagy!”

(Imádság a hegyen, részlet)

Legyen ez a hálaünnep nekünk is köszönet a „Van”-ért!

Újvári Ferenc lelkipásztor

Gondolatok a reformációról

A reformáció (leegyszerűsítve) három pilléren állt: üdvösség hit által (Luther: sola fide), a Szentírás tekintélye, valamint az egyéni döntés joga és felelőssége. *Luther Márton* szorongásos, bizonytalan évei után mint fuldokló a mentőöv után, úgy kapott a felfedezett igén: „Az igaz ember pedig hitből fog élni." (Rm 1:17.) – mint az üdvösség garantált feltételén. (ld. még Hab 2:4.) Luther az Igéből próbált ezután mindent megérteni, s amikor a wormsi birodalmi gyűlésen tanai visszavonására akarták rábírni, a Szentírásból kérte tanainak cáfolatát, mert azt legfőbb tekintélynek ismerte el V. Károly császárral és az egyházi, s világi hatalmasságokkal szemben.

Kenneth Scott Latourette, a Yale egyetem professzora szerint Luther nem vitte következetesen végig a reformációt, mert a kettős kormányzás elvével az egyház adminisztratív vezetése a területileg illetékes világi hatalmasság feladata maradt (territoriális egyházszervezet). Ez irányban fejlődött a protestantizmus Németországban, Skandináviában és Angliában. *Kálvin János* nem azt a szervezeti formát választotta, amely világi tekintélynek rendeli alá az egyház vezetését, hanem az egyházi és világi vezetők együttmunkálkodásában látja a helyes megoldást (zsinatpresbiteri egyházszervezet). Így szélesebb alapokon nyugszik az egyház vezetése. Ez a reformátori tradíció Svájcban, Dél-németországban, Hollandiában, Skóciában és az angol puritánok között volt megtalálható.

A reformáció radikális szárnya, akiknek nagy részét anabaptistáknak nevezzük, vallották a Szentírás tekintélyét, a hitből való megigazulást. Viszont Luthernél következetesebben vezették be a gyakorlatban a keresztyén ember jogát és kötelességét. Nem fordultak szembe más keresztyén hagyománnyal, de úgy hitték, hogy azok az igazi keresztyének, akik újjászülettek a Szentlélek és az Isten kegyelmébe vetett hit által, amint azt a Szentírás tanítja. Az egyéni döntés joga és felelőssége fokozottabb erjedést eredményezett az anabaptista mozgalomban, több irányzata volt, de közös vonásuk maradt, hogy egyház (gyülekezet) csak ott van, ahol újjászületett emberek jönnek össze, akiknek Krisztus a feje, nem emberi tekintély. Az anabaptistákat üldözték katolikusok és protestánsok egyaránt, mint államegyházak, vagy kvázi azok. Egyedül a mennoniták élték túl ezt az időszakot Európában, mivel Hollandiában a protestáns területen megfelelő toleranciában részesültek. Innen sarjadt azután (1609.) az Angliában meghonosodó baptizmus, akiket az independensekkel és a quekerekkel együtt üldözött az állam az egyház nevében is. Európában is előremutató volt Bethlen Gábor erdélyi fejedelem kedvező egyházpolitikája, amely méltó folytatása volt az 1568-as tordai vallásszabadságról szóló törvénynek, néhány évtizedre nyugalmat találhattak az üldözöttek.

Összefoglalva: *Luther* vallotta, hogy Krisztus egyháza egy és oszthatatlan, és ott található, ahol az Isten Igéjét tisztán hirdetik, és a sákramentumokat helyesen, Krisztus rendelése szerint szolgáltatják ki. *Kálvin* szerint az egyház a kihívottak közössége, akiknek egy célja lehet: Isten dicsőségét szolgálni. Az *anabaptista reformáció* továbbélése az *evangéliumi szabadegyházakban*: A gyülekezetek önkéntes hívők közösségei, a szabadságuk három módon nyilvánul meg. *a,* A gyülekezeti tagok szabadon, tudatosan választják Jézus Krisztus követését (nem „beleszületnek" az egyházba). *b,* A gyülekezetek maguk választják tisztségviselőiket, istentiszteleti liturgiájukat. A gyülekezetek szövetségekbe, uniókba tömörültek. *c,* A vallásszabadságot az állam és az egyház szétválasztása útján látják biztosítottnak. Mivel a gyülekezetek önkéntes tagokból állnak, a testvérek alapvető joga és kötelessége a hit, a istentisztelet és a bizonyságtétel. Örülök, hogy ilyen gyülekezetben élek.

Kiss Emil

HÁLAÁLDOZAT

Az alábbi történetet dr. Paul E. Freed, a Trans World Radio (ismertebb nevén: Monte Carloi rádió) alapító igazgatója mondta el.

„Lengyelországban tett látogatásom során (a ford.: még a szocialista időkben), két fiatal keresztény férfivel róttuk egy Varsó közelében fekvő poros falu utcáját, hogy meglátogassunk egy özvegyasszonyt. Egyedül élt egyszobás kunyhójában, ami nem rendelkezett a földi javak bármelyikével sem – de arcának ragyogása elárulta, hogy a Király lánya.

Amikor barátaim bemutattak neki, hogy én vagyok a Trans World Radio elnöke, a következőket mondta. „Igen, tudom: Isten küldte Önt ide. Már régóta imádkozom Önért. Szeretném elmondani, mit tett velem Isten." Az ajtóhoz vezetett és az utcán egy távoli pontra mutatott: „Látja-e, ott azt a kis házat? Egyik este ismerőseim meghívtak otthonukba és leültettek egy rádió elé. Életemben először hallottam Jézus Krisztusról fiammal és lányommal együtt. El sem tudom mondani, milyen öröm volt, amikor az adás után térdre estünk és megtaláltuk Jézus Krisztust, mint személyes Megváltónkat azon az estén."

Ahogy körülnéztem szegényes szobájában, s nyilvánvaló volt számomra, hogy milyen nehéz körülmények között élhet itt, azt mondtam: „Úgy sajnálom Önt."

Válasza egyszerű volt, de sokatmondó: „Sajnál engem? Engem ugyan ne sajnáljon. Én vagyok a világ legboldogabb asszonya. Mindenem megvan – van Jézus Krisztusom."

Mikor elmenőben voltunk, megfogta karomat és így szólt, „van azért valami, ami miatt nehéz a szívem. Országomban 30 millió embernek szüksége lenne Jézus Krisztusra! Miért van hetente csak egy rövid evangéliumi sugárzás harminc millió ember számára? Miért csak egyetlen egy!"

Úgy gondoltam, hogy a válasz magától értetődik: „Mert nincs pénzünk arra, hogy többet sugározzunk" mondtam. „Ó, hát ez a probléma? Tényleg ez a probléma?"

Arca felragyogott, ahogy szobája sarkába ment. Figyeltem, amint kihúz egy ládikát a falból, melynek mélyén volt egy boríték amit kivett és odahozott hozzám.

„Uram, itt van: ez minden, amim van. Használja arra, hogy több programot sugározzanak – így aztán népem közül többen hallhatnak Jézus Krisztusról itt Lengyelországban. Kérem, fogadja el."

Kinyitottam a borítékot és láttam benne néhány bankjegyet, valamint érmét. Körülbelül másfél dollárt tett ki az összeg. Fejemmel intettem, és ezt mondtam: „Nem, nem fogadhatom el."

Tudtam, hogy ez minden, amije van; talán ez volt az, ami elválasztotta az éhezéstől.

Rám nézett, és egy királynő méltóságával így szólt, „Uram, ezt nem Önnek, - hanem Jézus Krisztusnak adom."

Közreadta: Bukovszkyné Viola

Vendégeink voltak…

Az ócsai gyülekezet énekkarának lelkes énekével „Szálljon fel énekünk" kezdődött vasárnap délutáni együttlétünk szeptember 28.-án, mely tulajdonképpen meghatározta a későbbi szolgálatok lendületét is.

Az Ige szolgálatot Nemeshegyi Zoltán lelkipásztor testvér személyes visszatekintéssel kezdte: - szülei 66 évvel ezelőtt itt találtak egymásra.

- emlékezett az itt töltött teológus évekre.

Majd Igeszolgálatával Jel:7:1-4, 9-16 versek alapján a titokzatos jövőre utalva rámutatott a hívő ember küzdelmes életútja során, magára öltve a fehér ruha győzelmi jelképét a felülről jövő erő támogatásával győzni tud a mindennapok próbái fölött.

Erről az életünket formáló Krisztusról mondták el benső vallomásaikat a bizonyságtevők, és őt dicsőítették énekeikkel kicsik és nagyok, neki szólt a fúvósok szolgálata is.

Végül a rövid vetített, képes előadásban megismerhettük a gyülekezet élettörténetét.

Isten áldja meg Testvéreinket, hogy mécsesként tudjanak világítani őrhelyükön!

Huszta Tibor

Kórházi emlékek „lenyomatai…"

Hosszan tartó fájdalmak miatt újból kórházi kivizsgálásra kellett mennem.

- Megint egyedül? Hozzátartozóim már nem élnek...

Egyedül nem bírom, sem fizikailag, sem lelkileg. Már nem. „Nem jó az embernek egyedül" ! – Nagyon kértem az Úrtól segítőt, és jött Jenő testvér, talán erején felül, de „bevállalt". Nem először. - Mégsem az idegen mentős, mégsem egyedül...- morfondíroztam. S ő, mintha gondolataimba látna, autón hozta a jó szót és a szeretetet a maga természetes módján.

* * *

Kora reggel van, de máris ügyeskedésre szorulunk a Péterffy udvarán egy szűkös parkolóért, hál' Istennek sikerül! Jó érzés, hogy a „befekvés" előtti percekben nem kell magamra hagyottan

idegenkednem a máris zsúfolt folyosón. „Átadnak" a felvételesnek, nincs időm feszengeni, mert búcsúzóul viccesen szólal meg kísérőm bátorító hangja:

- Na, lányom! Aztán jól viselkedj! – Mosolyra indít, s ezek után mit tehetek?

Muszáj igyekeznem... A betegtársak, éppúgy, mint a civil életben, nagyon különbözőek, s ráadásul a kór okozta szorongás mivé teheti az embert...Itt egybezárva, időnként ugyancsak elviselhetetlennek tűnt. Az egyik ilyen a mindent tudó, mindenki minden dolgába beleszóló: a gyógyszer szedésbe, a viziten elhangzott panaszokba, elalvásba és felébredésbe egyaránt. A másik, gyógyíthatatlan agydaganattal, utolsó stádium

ban. Lebénult, már beszélni sem tud, de keresi a tekintetünket, kapaszkodik, érti, amit mondunk. Fájdalmait próbálnák szüntetni, ám közben a „tudós" betegtárs kajánul jelzi, hogy „kemény asszony ez, rossz természetű"

- Egy kórteremben feküdtünk tavaly is – mondja, mintegy igazolásul.

Várom, hogy kimenjen, hagyja abba a kellemetlen megjegyzéseket, s felvehessem a kapcsolatot az életéért már talán nem is küzdő haldoklóval.

- Sokat szenvedünk, ugye?- próbálom együttérzésemről meggyőzni.
- De aztán megyünk a Mennyországba! Ott nem lesz már fájdalom, s ha megbánjuk bűneinket, bocsánatot nyerünk!

Vigasztalási kísérletemet halvány mosollyal jutalmazza, és én bele lendülök a biztatásba. Mesélek a százat is meghaladt édesanyám verses bizonyságtételeiről, de ismét jön a „diabolosz" betegtárs, mondja flegmán, könyörtelenül:

- Ennek kár beszélni, mondtam már, konok ez! Nem kell vele foglalkozni.

De estére, ennek ellenére mégis jobb állapotban várja biztatásunkat a súlyos beteg.
Helyette azonban ismét a fekete károgás!

- Na, emlékszel rám, megismersz?! Rossz természeted volt, ugye? De most

nem tudsz visszabeszélni!
Rászóltunk, de... későn...Az orvosok hiába küzdöttek az életéért, csak rosszabbodott az állapota. Végül két napi haldoklás után hozzátartozó nélkül, magára hagyottan, ilyen körülmények között ment el közülünk. Megszenvedtük mi is... Bármilyen volt is korábban, kegyeletsértés az , amit tett vele
a másik betegtárs. Itt aztán közelről láthattam a Szentírás igazságát, hogy ui. valóban ölni tud a szó. És hol marad az irgalom, amit Krisztustól tanultunk?

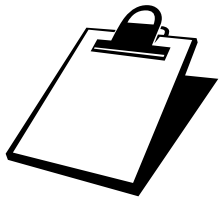
Tudjuk-e őszintén biztatni, látogatni azt is, aki számunkra kellemetlen? Ha képtelenek vagyunk szeretetet adni, legalább ne bántsunk!

Az elköltözött helyére szelíd, csendes, törékeny beteg érkezett.
Nem panaszkodott, mégsem kapott jó bánásmódot. Órákig takaró nélkül a kezelésre várva... Kesergett, fázott, sírdogált. Várta a családját, de „elkerülték" egymást...
Bátorítási, vigasztalási kísérletem ismét kudarcba fulladt, mert a „tudós" betegtárs rámförmedt:
-Nem kell a beteget zavarni!
- Tessék hagyni, olyan jól esik a jó szó! - rebegte a beteg könyörgőre fogva,
és másnap ő is elment...

Az ilyen nehéz napokat a nyolcvanas éveit taposó Lajos atya
rendületlen vigaszai billentették helyre. De csak átmenetileg.
Valójában igazán nem is tudtam örülni a „szabadulásomnak", bár van ki
hazavisz, de üres lakásba érkezni, majd ismét egyedül maradni? Nem vár
senki, nincs, aki érdeklődjön hogylétem felől...
Gyarlók vagyunk mi elhúzódó betegségekkel küzdők, s nagyon hajlamosak
vagyunk elfelejteni, hogy mégis vár Valaki! –Bocsáss meg Istenem!

Előttem lebeg még a gyerekkori falvédő, amire oly annyiszor rácsodálkoztam: „ A szeretet soha el nem fogy" remélem, tapasztalhatom is...
„ Hogy senki meg ne tántorodjék a szorongattatások között „(1.Thessz.3/1-8)

Szalainé Ganda Ágnes

Beszámoló a Nyugdíjas Klub szeptemberi összejöveteléről

Szeptemberben nemcsak a diákok találkoztak egymással a nyári szünet vége után, hanem a Nyugdíjas Klub tagjai is. Ez alkalommal nem volt külső előadónk, hanem a Klub tagjai számoltak be, hogyan telt el a nyaruk.

Újvári Ferenc lelkipásztor imával nyitotta meg az együttlétet, majd a 119. Zsoltár néhány versét olvasta fel. Hálával beszélt arról, hogy ez a nyár is sok jóban részesített minket. Kérdést tett fel, hogy a vajon kinek teljesültek elvárásai. E-sorok írója elmondta, hogy lényegesen több jóban részesült, mint remélte volna. Testileg erősödött és két külföldi utazásban volt része. Mások is pozitívan értékelték az elmúlt hónapokat.

Képes vetítéssel számoltam be augusztusi erdélyi utazásunkról, azzal a gondolattal, hogy kedvet csináljak klubtársainknak egy erdélyi utazáshoz. A nagyváradi képeknél Nagy Sándor tv , - aki onnan települt át – besegített a felvételek kommentálásába. A Körös parton lévő Nagy Zsinagógáról elmondtam, hogy akik valaha odajártak, azokat megölték a koncentrációs táborokban. Idéztem a Körös-parti Párizs – Nagyvárad - költőjének Ady Endrének verséből: „Dunának, Oltnak egy a hangja…”, mert engem ez a gondolat vezérel az Erdélyben élőkkel kapcsolatban. Ezt a közös hangot érteni kell magyarnak, románnak egyaránt.

Kolozsváron mindössze 2 órát töltöttünk, ez alatt láthattuk a Szent Mihály templomot, Fadrusz János híres alkotását: Mátyás lovas szobrát, az ortodox katedrálist is felkerestük, útba ejtettük a Farkas utcai református templomot is, majd búcsúzóul a Fellegvárból tekintettünk le kincses Kolozsvárra.

Torockóról, Tordáról, Székről a legközelebbi alkalommal számolok be.

Kiss Emil testvér arról számolt be, hogy a nyár alkalmat adott számukra, hogy bensőséges napokat tölthettek a Balatonon.

Mészáros Lajos arról számolt be, hogy Izraelben jártak és ígéretet kaptunk arra, hogy egyik foglakozásunkon vetített, képes beszámolót fog tartani erről.

Közben Huszta Tibor biztatta a jelenlévőket, mondják meg, melyik a kedves énekük. Boldogan énekeltük így az énekeket. Harmonista testvérnőnk most nem tudott eljönni, de Újvári Ferenc testvér nagyszerűen helytállt ezen a területen is.

Ezt a jó hangulatú együttlétet egy kicsit az árnyékolta be, hogy Gerő testvérnő foglalkozásunkkal egy időben több órás műtéten esett át.

Szertettel várjuk foglakozásainkra nemcsak a nyugdíjas korúakat, hanem fiatalabbakat is. A már említett úti beszámolón felül sor kerül majd 10 országot érintő, 6000 kilométeres északi utazásunk képes beszámolójára is.

Az együttlét Mészáros Sándor tv imájával zárult.

Ficsór Bálint

Láss, ne csak nézz! (2008.09.20-21) Beszámoló az ifjúsági találkozóról.

Nagy hálaadással és örömmel gondolok vissza a mögöttünk álló evangélizációs hétvégére, amit a fiatalokkal nagy váradalmakkal és izgalmakkal készítettünk elő. Az volt a célunk, hogy különböző módon (igehirdetés, filmklub, zene, színdarab, pantomim stb.) a fiatal korosztály nyelvén hirdessük az evangéliumot, valamint hogy közösségünk megerősödjön azáltal, hogy egy program rendezésében mindenki saját ajándékainak, képességeinek megfelelően szolgál.

Már a készülődés során is sok áldást élhettünk át: „véletlen” összeszervezés az ökumenikus programokkal - utcamisszió; hirdetésünk megjelenése a Józsefváros újságban; a szolgálatra kért testvérek és csoportok „igenjei”; ima és böjtlánc a gyülekezettel stb.

Ezért aztán nagyon jó élmény volt látnom, hogy a szombati napon megtelt az imaházunk fiatalokkal. A visszajelzések alapján a résztvevők között jelentős számban voltak érdeklődők, barátok, akiket a fiatalok hívtak el magukkal, vagy más módon szereztek tudomást az evangélizációról. Jó volt, hogy a délelőtti és esti előadások és „leülős” programok mellett a délután folyamán lehetőség volt különböző szabadidős programok közül választani (Activity Show, Filmklub, Foci egy szomszédos iskola tornatermében, vagy csak maradni egy csésze tea mellett beszélgetni az alagsori teremben).

Szombaton Mike Sámuel előadásait hallhattuk, „Lényeg a felszín alatt” és „Isten ujjlenyomatai” címmel. Sok üzenettel és útbaigazítással lettünk gazdagabbak. Az előadások meghallgathatók az interneten, gyülekezetünk weboldalán

(www.jozsefutca.baptist.hu)

. Az előadás mellett sokat énekelhettünk együtt, pantomimjeleneteket láthattunk, (köszönjük a lelkes szolgálatot zenei és pantomim csapatunknak!) valamint meghallgattunk bizonyságtételeket. Szombat délután pedig a Jákim Stúdió „Rézkígyó” című darabját néztük meg, ami sok humorral és egyértelmű üzenettel engedett bepillantást a „mennyei döntéshozásba”.

Hála van a szívemben azért, hogy a gyülekezettel közösen készülhettünk erre a hétvégére; imákkal, anyagi segítséggel, szervezéssel, s bátorító szavakkal lettünk elhalmozva a testvérek részéről. Mindezt nagyon köszönjük! Az is jó emlék számunkra, hogy együtt, közösen zárhattuk le ifjúsági találkozónkat a vasárnapi istentiszteleten. Szeretnénk továbbmenni ezen az úton és keresni

Isten akaratát és tervét abban, hogy hogyan érhetjük el a ránk bízott fiatalokat.

Szeretném megköszönni mindenkinek (fiatalnak és nem fiatalnak), aki idejét, erejét, pénzét odaszánta a szolgálatra! Ez az összefogás és teherhordás kellett ahhoz hogy most boldogok és megelégedettek lehessünk. Köszönöm!

Liptai Gábor

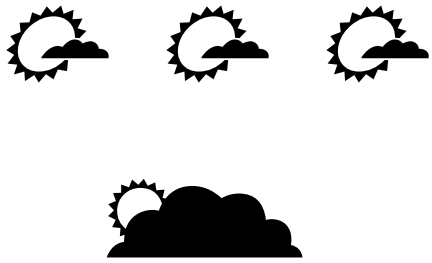
Visszajelzések

„Nagyon jól éreztem magam. Remélem, hogy sikerül megoldani, hogy rendszeresen járjak ifibe, mert én is szeretnék egy életvidám és hitben gazdag közösség része lenni.” (Marci)

„Jó volt Isten áldásait megtapasztalni a hétvégén, hogy a mi erőtlenségünk Isten ereje. Még jobb lenne, ha tartós lenne bennünk ez a tűz... Örülök, hogy ilyen sok jó testvérem és testvérnőm van az Úrban!” ☺

„Én nagyon örülök, hogy eljöhettem ide, hogy elhívott az Úr. Nagyon örülök annak is, hogy betekintést nyerhettem egy ilyen csodálatos ifjúsági és nem csak ifjúsági közösségbe. Megvallom, kicsit hezitáltam szombaton, hogy eljöjjek-e... Hogy vajon milyen lesz egy mindenki számára idegenként eljönni, de Isten számára sosem érzem magam idegennek. Eljöttem, és nem bántam meg. Megismerkedtem az ifi tagjaival, mindenki nagyon kedvesen fogadott engem, nem volt nehéz az úgymond beilleszkedés. Örülök, hogy megismerkedhettem egy csomó barátságos emberrel, akik úgy, ahogy én, szeretik és keresik Istent. Hálát adok Istennek, hogy András megbízta azzal, hogy ne hagyjon engem elveszni. Kicsit úgy éreztem magam, mint Isten elveszett báránykája. De nagyon örülök, hogy megkerültem. Köszönöm, hogy itt lehetek!” (Timi)

„Számomra az volt a legjobb a hétvégén, hogy egységben szolgálhatunk Istennek, és hogy erőfeszítéseink kedves áldozatok voltak. Már azt is áldásnak vettem, hogy tele volt az imaház. Végig érezni lehetett, hogy Isten köztünk volt, hiszem, hogy sok szívet megérintett.” (Kori)

AZ AGGODALOMRÓL

(Ahogy én látom)

"Az aggodalom valami rossznak a bekövetkeztétől való félelem..." (Értelmező szótár)
"A félelem a hit hiánya..." (Igehirdetésből)
"Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni..." (Zsid.11:6)
- E mai világban tengernyi hatás - főként rossz éri az embert. Az egészséges hívő élet megélésekor tudnunk kell szelektálni. - Mi miatt szoktunk aggodalmaskodni?
- Munkahely, - iskola, - megélhetés... Többnyire földiek miatt, a lelki üdvösségünk a felsorolás végén kullog, mert emberek - és gyarlók vagyunk.

- Életem folyamán betegségek, gyógyulások kapcsán sokszor megtapasztaltam, hogy teljesen hiábavaló, felesleges dolog az aggodalom.(Mégis sokszor visszaeső bűnös vagyok!) - De ha Isten iskolájába szorgalmasan járok és igyekszem "jó diák" módjára mindent megtanulni, akkor a Szentlélek rámutat, hogy mi az, amit tennem kell.
(Pl. aggodalom ügyében). Ha megteszem, akkor a "többit" Ő megadja.
Ami azonban rajtam múlik,(alázat, engedelmesség, kötelességtudat, felelősségérzet), nekem kell megtenni személy szerint. Nem teheti meg - apa, anya, testvér, lelkipász tor helyettem, - csak én! Amikor így teszek aggodalom helyett, békesség, megelégedettség lesz úrrá bensőmben, s ez nem magamtól van, a Szentlélek ajándéka ez!
- Biztatásul néhány Igevers:
"Ne aggodalmaskodjatok a ti életetek felől..." (Máté 6:25)
"Ne aggodalmaskodjatok a holnap felől." (Máté 6:34)
"Kicsoda az, aki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy arasszal?" (Luk.12:25)
- Kívánom minden kedves olvasónak, hogy az aggodalmaskodásra fordított időt inkább
(Pál apostol tanácsa szerint) imádságra használja!

"Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságaitokban és könyörgéseitekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt." (Fil.4:6)

(Szabó Istvánné-Magdi)

Menyegző Mátészalkán

Örömteli eseménynek lehettünk részesei július 26-án, Mátészalkán.
Gyülekezetünk két fiatalja ekkor fogadott egymásnak örök hűséget.
Mészáros István és Szentmiklósi Anita menyegzőjén a helyi lelkipásztor Takács Zoltán mellett, vendégként Balla Frigyes testvér végezte az igehirdetés szolgálatát.
Balla Frigyes testvér az alapigeként Mózes első könyve, 1.rész, 27, 28. versét olvasta.
Nagyon szemléletes, a "régi" házasok

számára is nagyon tanulságos tanácsokkal indította közös útjukra a fiatalokat. Ezekből szeretnék néhányat megosztani a testvérekkel. Íme!
Egy házasságkötésnél mindenki a legszebb reményekkel, sok jó tanáccsal

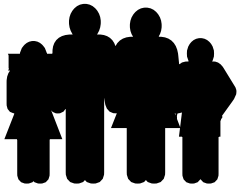
indul, mégis sok házasság kudarccal végződik. Vajon miért lehet ez?

Hívők számára nagyon egyszerű a válasz. Azért, mert nem Isten áll az első helyen, az ő tanácsait figyelmen kívül hagyják.
Mi tehát a sikeres házasság titka?
Az igehirdető szerint, mivel Isten adta a házasságot, a Sátán az első perctől kezdve támadásba kezd. Olyan ez, mintha leülnénk sakkozni egy olyan játékossal, aki sokkal jobb nálunk és már az elején tudjuk, hogy veszíteni fogunk, esélyünk sincs a győzelemre. De akkor, ha áll mögöttünk egy „súgó", egy nagymester, aki megsúgja a lépéseket, akkor esélyesek lehetünk akár a győzelemre is. A házasságban a „súgó", a nagymester Isten, aki megmondja nekünk a lépéseket, és ez az egyetlen esély a sikeres házasságra.
A sikeres házasság Isten szerint, a Példabeszédek könyve 3. rész, 5. versében van megírva .
Ha ezt az igét folyamatosan a szemünk előtt tartjuk, akkor sírig tartó, jó házasság lesz a
jutalom.
Ha első helyen Isten áll, akkor mindig a házastárs lesz a második hely.
A Biblia tanításait figyelembe véve ezen kívül még sok hasznos útravaló hangzott el.
Egy okos ember szerint a házasság egy olyan épület, amit lehet, hogy naponként újjá kell építeni.
Ez igaz lehet, de Isten igéjének engedelmeskedve még ez is könnyebben megy.
Tiszta szívből azt kívánom, hogy István és Anita fogadja meg azt a sok tanácsot, ami a menyegzőjükön elhangzott, és ezeket szem előtt tartva biztos kitart házasságuk a sírig.

Kedves István és Anita! Isten áldja meg a közös utatokat!

Erdélyiné Kovács Erzsébet

UI: a menyegzőről készült egy weboldal is: www.weddingfoto.extra.hu

Nagyszülők, szülők, gyermekek, unokák viszonya a keresztyén családokban.

Befejező rész

Személyes megtapasztalásaim

6. Nem szeretnék szerénytelen lenni, de így emlékszem hajdani Poklosteleki apai nagyapámra: Balogh Józsefre, aki Kornya Mihály hit-elődünk evangelizáló társa volt - és én, mint unoka büszke vagyok reá, mert:
- Ő volt az, aki megtanított bennünket a tízparancsolat szerint élni.
- Adott tartást a családnak.
- Bebizonyította, hogyan kell erkölcsösen élni, a "szabaddá teszlek titeket"-elv betartásával. --Ő alapozta meg a családi hit alapjait.

Mindazok, akiknek nincs gyermekük, se unokájuk, nem vonhatják ki magukat a jövő nemzedék iránti felelősség alól. Szeretettel, tapasztalattal segíthetnek. A bibliában Ruth könyve 4. fejezetében olvashatjuk, hogy Naomi dajkálja Ruth gyermekét.
- Szigetszentmiklóson egy tizenegy éves kisfiú megtérése volt nagyon megható, amikor a szomszéd, gyerektelen, idős

katolikus házaspár szeretete révén megismerte Istent.

– Én egy orvosi szűrővizsgálat során találkoztam vele, amikor a megtérés feltűnő boldogsága sugárzott arcáról, s örömmel közölte velem, hogy - boldog vagyok, mert megtértem!

Végezetül, amit ne tegyünk:

1. Ne siránkozzunk, ne kárhoztassuk a rendszert, a mai világot, - tévedéseinket valljuk meg és tegyük le.
2. Ne kritizáljuk szüleinket, tanítóinkat, emeljük ki azt, ami jó és mondjuk el, hogy senki sem tévedhetetlen.
3. Ne legyünk erőszakosak, legyünk türelmesek, ne akarjuk a szülők felelősségét átvenni, még a nem hívő gyermekünktől sem.

Amit mindenképpen tegyünk:

1. Mindennap rendszeresen imádkozzunk és tanítsuk meg imádkozni unokáinkat.
2. Járjunk elől jó példával.
3. Bölcsen használjuk ki a lehetőséget, hogy átadjuk szellemi ismereteinket.

Tegyük mindezt alázattal és szeretettel. *Szővéffyné Dr.Balogh Rozália gyermek és ifjúsági szakorvos*

♫ ♫ ♫ ♫ ♫ ♫ ♫ ♫ ♫ ♫ ♫ ♫ ♫ ♫ ♫ ♫ ♫ ♫

N Y U G D Í J A S K L U B

Legközelebbi alkalmunk: 2008.október 9.-én lesz, 15 órai kezdettel.

- Minden érdeklődőt (nem nyugdíjast is) szeretettel várunk!

A M I T
A Z
O L T Á R R A
S Z Á N T Á L

"Aki azért tudna jót cselekedni és nem teszi azt,bűne az annak." (Jak.4:17).

Mit hálaadással az oltárra adnál:
Add! Ne alkudj, miként a fösvény!
Add áldozatod harmatgyöngyét,
S lesz békéd.
Ne várd, mit adsz,
hogy visszakapjad!
Kinyújtott kéz, siető lábak
örömtelt szív,
mind ott lehetnek, tettel
vígasszal segíthetnek.
Hallod!
Hallod, miként kiáltanak?
De egyszer is, ha visszalépnél
Sok könny és sóhaj, temérdek vágy
Rád zuhanna barnán
Megannyi vád!!
Örömtelen száraz fa lennél,
Ha mégis,
Mégis csak így tennél.
A gazdag szív mindég csak adna,
S nincs rá gondja,
Hogy visszakapja.
Add!
Amit az oltárra szántál,
Tetézve,
Bőven adjál!
Ily cselekvő hit nagy áldása:
Nyomorultak fölragyogása
S fényed,
Mit zugba nem rejtettél,
Amit szertő szíved adna -
Szaladj!
Készséggel még ma kapja
A kárt szenvedő sok nyomorult

- Mit hálaadással, szívből adnál,

Mindég kevés, -
Te többet kaptál.

(Stefura Erzsébet)

Gyülekeztünk betegei:

Bozsogi Jánosné	Erdei Béláné
Gálffy Imre	Gerő Sándorné
Groska Erzsébet	Hetzke József
Kántor Andrásné	Kántor Imréné
Kárpáti Tivadarné	Kissné Boros Lídia
Lajta Magdolna	Liptai Sándorné
Magyar Gyuláné	Pap László és neje
Páka Elek	Rumbold Gyula
Sós Gábor és neje	Szabó Istvánné
Szabó László	Szabó Lajosné
Szalay Mihályné	Szebeni Gyula és neje
Tóth Eszter	Tóth Imréné
Vida Sándor és neje	Vodiczky Mária

Szeretettel kérjük testvéreinket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg naponként imádkozni! Az orvosok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat. A felsorolt betegek címe, telefonszáma Újvári Ferenc lelkipásztornál és Huszta Tiborné testvérnőnél megtalálható.

S Z E R E S S M I N D E N N A P !

Gondolatok Nagy Alexandra gyűjtéséből - a Szent Gellért Könyvesbolt gondozásában megjelent kötetből:

- A jóság egészen egyszerű: mindig másokért élni, sose a magunk hasznát keresni.(Dag Hammarskjöld)

- Tetteinknek nem a mennyisége a fontos, hanem hogy mekkora szeretettel cselekedtük.(Teréz Anya)

– **Minél több szeretet és jóság sugárzik belőled, annál több áramlik rád vissza.(Sigmund Frend)**

- Szeretet: nincs hossza, szélessége, súlya, színe, alakja, semmi látható, vagy tapintható. Mégis van szeme, mert meglátja a szűkölködőt, van keze, mert segíteni akar a másikon, van lába, mert megkeresi azt, akit szeret.

(Varjú Imre)

–

József utcai Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest, VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.baptist.hu

www.jubi.hu

„Folyóirat" rovatában is olvasható újságunk!

Folyamatosan kerülnek fel az Igehirdetések is.

* * *

Rendszeres alkalmaink:

Vasárnap 9^{30} imaóra,

10^{00} és 17^{00} Istentisztelet.

Szerda 18^{00} Istentisztelet.

Péntek 18^{00} ifjúsági óra.